

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Η κόρη τῆς προδομένης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.—Ο ὑποκόμης Τζιλ ντὲ Σέμπρ κ' ἡ ἐξαδέλφη του Μάττυ, ἕνα παραγαϊδεμένο κορίτσι, γεμάτο ἰδιοτροπίες, ταπεινούσας στὴν Ἰταλία, τραυματίζονται, ὁ πρῶτος ἔλασρα κ' ἡ δεύτερη σοβαρότερα, σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα. Ἐπειδὴ ἡ κατάσταση τῆς Μάττυ δὲν ἐπιτρέπει τὴ μεταφορά τῆς στὴ φλωρεντία, ἀναγκάζεται νὰ δεχθῆ τὴ φιλοξενία τοῦ γέρο Ἰσαόλο Περάλντι, ἕνος οὐσιαστικοῦ δασκάλου, ὁ ὁποῖος ζῆ μαζί με τὴν ἐγγυητὴ του, τὴν ὄραία καὶ γοητευτικὴ Κλάρα. Ἡ Κλάρα εἶνε κόρη τῆς κόρης τοῦ Περάλντι κ' ἕνος Γάλλου εὐπατρίδου, ὁ ὁποῖος, λίγο μετὰ τὸ γάμο του, ἐγκατέλειπε τὴ σύζυγο του, κανοντὰς τὴν εἶποι νὰ πεθάνῃ, κ' ὁ ὁποῖος δὲν ἐνοιαφερέθηκε ποτὲ νὰ μνηστεύσῃ γιὰ τὴν κόρη του, Ἡ Μάττυ ἀντιπαθεῖ τὴν Κλάρα γιὰ τὴν ὡμορφίαν τῆς, ἐπειδὴ ἡ ἴδια εἶνε ἀσχημὴ, ἐνὸς ἀντιθέτως ὁ Τζιλ τὴν συμπαθεῖ ὀλοένα καὶ πλεον.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ναί, εἶπε ἡ Μάττυ. Μὰ θὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἡμέρες, ποὺ ἀγαπᾶς τὴ ζωὴ σου.

Ἡ Τζιλ γέλασε εἰρωνικὰ καὶ τῆς ἀπάντησε :

—Να τὴν ἀγαπᾷς ; Πὶ ὑπερβολικὴ λέξις ! Δὲν ἀγαπᾷς τίποτε, οὔτε κανέναν... Τὸ ξέρεις αὐτὸ, Μάττυ.

—Ναί ! Ξέρω ὅτι θέλεις νάχρη τὴν καρδιά σου ἐντελῶς ἀνεξάρτητη. Ἐτοί λοιπόν, κύριε ἀπογοητευμένη, ἡ ζωὴ σοῦ φαίνεται μᾶλλον ἀσχημὴ καὶ κακή.

—Συχνά, ναί... Καὶ σὲ σένα τὸ ἴδιο ;

—Ναί... Βρίσκω τὴ ζωὴ ἀνιαρὴ, ἀρθρῶσιμη... Καὶ εὐχόμαι πάντα νὰ οὐμῆθῃ κάτι, ἕνα γεγονός τραγικὸ, μὴ μὲν μὴ μὲν ψυχικὴ τρικυμία, ξέρω κ' ἐγὼ τί... Τέλος πάντων, μὴ ἀναστατώσω οἰκιαδίποτε, ἔστω κ' ἂν πρόκειται νὰ ὑποφέρω ἐξ αἰτίας τῆς, ἔστω κ' ἂν πρόκειται νὰ πεθάνω...

Μία πνοὴ πάθους φαίνεται σάν νὰ περνοῦσε τώρα ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆς, ποὺ ἦταν πρὸ ὀλίγου ψυχρὴ καὶ σαρκαστικὴ κ' ἕνα κόμα αἵματος ἀνέθηκε γιὰ μίαν στιγμὴ στὸ χλωμὸ πρόσωπό τῆς.

Ἡ Τζιλ ποὺ καθόταν πλάι στὸ κρεβάτι τῆς, τῆς ἔριξε ἕνα βλέμμα διαπεραστικὸ καὶ γεμάτο ἐνδιαφέρον.

—Εἶσαι ἕνα πολὺ περίεργο πλάσμα, ἀγαπητὴ μου ! εἶπε γὰρ ἡν. Ἡ τύχη σὲ φόρτωσε μ' ὅλα τὰ δῶρα τῆς, μπορεῖς νὰ ἱκανοποιῆς κάθε σου πρέλα, ἔχεις ἕναν πατέρα, ποὺ σὲ λατρεῖ ἐιδωλολατρικὰ καὶ νὰ ποὺ σὲ ἡλικία δεκαοχτῶ χρόνων ἄκου, εἶσαι κουρασμένη, βαρυστημένη ἀπ' ὅλα...

—Καὶ σὺ ; ρώτησε ἡ Μάττυ. Προσπαθεῖς νὰ ξεγελάσῃς τὴν ἀποκαρδίωσὶ σου, τὴν περιφρόνησὶ σου γιὰ ὅλα τὰ πράγματα, ἐξετάζοντας χωρὶς ὀκτὸ τὴς ἀδυναμίες καὶ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, κάνοντας τὴν ἠθικὴ ἀνάτοια στὴς καρδίες σου γοητευτὴς γιὰ μίαν στιγμὴ, γιὰ νὰ τὴς ποδοπατήσῃς ὅταν θὰ παθῇ νὰ σ' ἐνδιαφερῇ ἡ σπουδὴ τους. Τόλμησε λοιπόν νὰ ἰσχυρισθῇς ὅτι δὲν εἶσαι ἕνας μ' πλ' α' ζέ, ἕνας σκληρὸς σκεπτικιστὴς !

—Τὸ παραδέχομαι αὐτὸ ἀπολύτως, ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη... Εἶμαι εἶποι ὅπως λές κ' ἤμουν τέτοιος ἀπὸ τὴν ἡλικία σου. Βλέπω μόνον ὅτι μετὰ τὴς κουθέντες αὐτὴς ἐρεθίσεις. Δὲν θέλω νὰ σοῦ ἀνεβάσω τὸν πυρετὸ σου καὶ γι' αὐτὸ ἀποσύρομαι...

—Ὅχι ! Περιμένε ! Πές μου πόσον καιρὸ φαντάζεσαι ὅτι πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ ;

—Πῶς μπορᾷ νὰ τὸ ξέρω ; Πρέπει νὰ περιμένουμε τὸ χειρουργο.

—Μὰ νομίζεις, Τζιλ, ὅτι θ' ἀναγκασθῶ νὰ μείνω πολὺ καιρὸ σ' αὐτὴ τὴν τρώγλη ;

—Ἐν πρώτοις, αὐτὴ ἡ τρώγλη εἶν' ἕνα πολὺ χαριτωμένο σπιτάκι. Ἐπειτα αὐτὴ ἡ περιπέτεια πρέπει νὰ φαίνεται ὡραία σὲ μίαν νέα κουρασμένη ἀπ' ὅλα σάν καὶ σένα.

—Πάντα εἰρωνὴ θὰ εἶσαι ! εἶπε ἡ Μάττυ μὲ ὄργη. Ὅπως ὁδῶ-

τε, φανιάζομαι ὅτι ὁ πατέρας μου θὰ στεψοῦν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, μὴλὶς λάθει τὸ τηλεγράφημά σου... Καὶ σὺ, Τζιλ, δὲν θὰ φύγῃς, δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψῃς, ἔ ;

—Μὰ πρὸ ὀλίγου, Μάττυ, μὸ ἔλεγεσ ὅτι ἡ παρουσία μου σοῦ εἶνε περιττὴ.

—ὦ ! Εἶσαι ἀνυπόφορος, Τζιλ ! Ἄν ἦσουν ἄνθρωπος ἀξιαγάπητος, θὰ μοῦ ἀπαντοῦσεσ : «Δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω, Μάττυ... Ἐὰ καὶν ὅτι μπορᾷ γιὰ νὰ σὲ διασκεδάσω».

Ἐνα εἰρωνικὸ χαμόγελο φαῖνε στὰ χεῖλη τοῦ κ. ντὲ Σέμπρ.

—Ἄ ! Ὡραία ! εἶπε. Θὰ ἠθέλεσ νὰ γίνω μίαν μηχανὴ γιὰ τὴ διασκεδάσῃ σου... Ἄλλα, μὰ τοὺς θεοὺς, τί θέλεις νὰ κανῶ ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ χαιμένο χωριὸ ὡς ὅτου νὰ γίνῃ καλά τὸ καταγάω σου ;

—Ἐνας ἄνθρωπος, ὅπως ἐοῦ, βρίσκει πάντα κάτι γιὰ ν' ἀσχοληθῇ. Κάνε στίχους γιὰ τὴ γοητεία αὐτῆς τῆς ἐξοχῆς, ζωγραφισέ ἀκουαρέλλες, ἀρχίσε περιπάτους... Ἐπειτα μπορεῖς γιὰ νὰ φλερτάρῃς με τὴ χαριτωμένη νέα ποὺ μὰς φιλοξενεῖ ! προσέβσε ἡ Μάττυ μ' ἕνα γέλιο ψευτικὸ.

Ἡ Κλάρα φρούδια τοῦ Τζιλ μαζεύτηκαν ἀπότομα.

—Ἡ νέα αὐτῆ, δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνες μετὰ τίς ὁποῖες μπορεῖ νὰ φλερτάρῃ κανεῖς, εἶπε μετὰ τόνο ξερό.

Ἡ ἐξαδέλφη του τὸν κυττάξε ἐκπληκτικῆ.

—Ἄ ! μὰ ! ἔκανε. Βρῆκες κιόλας τὸν καιρὸ νὰ τὴν παρατήρησῃς ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῆς αὐτὸ !... Ἐκτὸς ἂν ἡ ἴδια αὐτῆ σου ἠρθε κυττάζοντας αὐτὴ ἐδῶ τὴς εἰκόνας.

Καὶ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, εἶδει τὸ μικρὸ εἰκονοστάσιο, ποὺ βρισκόταν σὲ μίαν γωνία τοῦ δωματίου καὶ μπροστὰ στὸ ὀποιο εἰκαίε ἕνα καντῆλι, μὲρα καὶ νύχτα.

—Ἄ ! Εἶνε ἡ κάμαρη τῆς ! ψιθύρισε ὁ Τζιλ.

Τὸ βλέμμα του, βλέμμα ἀνθρώπου συνηθισμένου νὰ προσέχη καὶ τὴς παραμικρῆς λεπτομέρειας, ἔκανε τὸ γυρὸ τοῦ δωματίου, μετὰ τοὺς λευκοὺς τοίχους, μετὰ τὰ παλῆα ἐπιπλά ποὺ ἐλάμναν καὶ μετὰ τὴς κουρτίνες ἀπὸ ἄποτρο περκαλί. Κάτω ἀπ' τὸν μεγάλο ἔλιον Ἐσταυρωμένον κρεμόντοισαν ἡ φωτογραφίαι τοῦ Ἰσαόλο Περάλντι καὶ τῆς κόρης του. Σὲ μίαν μικρὴ βιβλιοθήκη ἦσαν ἀραδιασμένα τὰ ἀσχημῆνα βιβλία τῆς Κλάρας...

Ἡ Τζιλ προχώρησε πρὸς αὐτὴ κ' ἔσκυψε γιὰ νὰ διαβάσῃ τὸς τίτλους.

—Ἐἶν' ὅλα θρησκευτικὰ, ἔ ; ρώτησε εἰρωνικὰ ἡ Μάττυ.

—Ὅχι, δὲν εἶν' ὅλα θρησκευτικὰ, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Τζιλ. Ὑπάρχουν ἐδῶ καὶ θιθλία σοθαρά, μεγάλης φιλολογικῆς ἀξίας. Αὐτὴ ἡ νέα ἀσφαλὸς δὲν εἶνε ἡ πρώτη τυχούσα διασητικῆς. Μὰ εἶνε φανερὸ πως εἶνε καὶ πολὺ εὐσεβῆς.

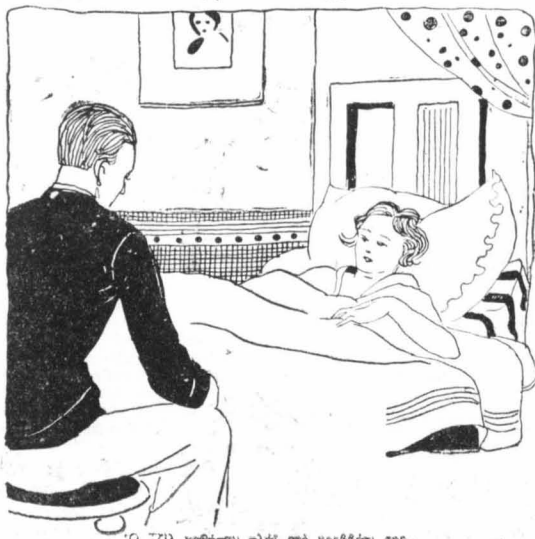
—Πάντως εἶνε πολὺ ἀσχημὰ ἐδῶ ! Τὶ παληοέπιπλα ! Μὰ δὲν μοῦ εἶπες, Τζιλ, ἂν ἡ ἐντύπωσις ποὺ σοῦ προκάλεσε τὸ θρησκευτικὸ αὐτὸ περιβάλλον σ' ἔκανε νὰ σκεφθῆς ὅτι ἡ ὄραία σινιόρινα Κλάρα δὲν θ' ἀνταποκρινόταν στὸ φλέρτ σου ;

—Εἶσαι πολὺ περιεργῆ, ἀγαπητὴ ἐξαδέλφη ! εἶπε ὁ Τζιλ εἰρωνικὰ. Ἡ περιέργεια εἶνε γυναικεῖο ἐλλόττωμα... Καὶ τώρα, ὄρεθουάρ. Θάρθῶ νὰ μᾶθω τὸ πρῶτὸ τί ἀποφάσισε ὁ γιατρός.

Ἐσφίξε τὸ χέρι τῆς ἐξαδέλφης του καὶ βγῆκε ἐξῶ.

Ἡ Μάττυ ζαναπλάγιασε τότε στὰ μαζιλάρια τῆς. Τὸ λεπτὸ τὸ πρόσωπο εἶχε κατοουφίσει καὶ τὰ μάτια τῆς ἐλαμπαν ἀπὸ ὄργη κ' ἀπὸ πόνο συγχρόνως.

—ὦ ! γιαιτὶ νὰ μὴ σκοταθῶ σήμερα στὸ δυστύχημα ; ψιθύρισε. Ἐτοί, θὰ ἔπαυα νὰ ὑποφέρω, θὰ ἔπαυα νὰ τὸν βλέπω νὰ με εἰρωνεύεται. Τοῦ κάκου προστάθῶ νὰ τοῦ κρύψω ὅτι τὸν ἀγα-

Ἡ Τζιλ καθόταν πλάι στὸ κρεβάτι τῆς.

πώ... Αυτός τ' έχει αντίληψη από καιρό... Τά μαντεύει όλα ο Τζιλ... Τιποτε δεν μπορεί να κρύψη καινού από τ'αιρωνικά του μάτια... Και αυτός δεν μ' αγαπά!... Μου φαίνεται μάλιστα συχνά 'ότι πο' είμαι αντίπαθής, ότι διασκεδάς με τόν πόνο μου. "Ω! αυτό!... Αυτό!... Τι τρομερό πράγμα ή ζωή... Τι ήλιθιο πράγμα... 'Ο Τζιλ μονάχα θά μπορούσε να μου δώσει λίγη εὐτυχία ἀν ήθελε!...

Κάτι σαν λυγμός πνίγηκε στο λαιμό της κι' έχωσε το κεφάλι της μέσα στο μαξιλάρι της κι' ένα υπόκωφο ξεφωνητό τρώμου:

--Ω! Αυτό' ο Τζιλ!

11

'Ο υπόκομος Τζιλ ντ' Σέμπρ ἐγκαταστάθηκε στο μοναδικό παιδοχείο του χωριού. Την επομένη, ο καμαριέρης του, ο οποίος ειδοποιήθηκε τηλεγραφικώς, έφτανε από τη Φλωρεντία και ο νέος άριστοκράτης μπήκε ν' αλλάξει τ'α ρούχα του, που είχαν τσαλακωθεί από ατύχημα.

'Ο κύριος υπόκομος θά είν' άσχημα εδω! παρατήρησε ο υπηρέτης, ριχνοντας ένα περιφρονητικό βλέμμα στο δωμάτιο με τις τόσες έλλειψεις.

--Δέν θά μείνω εὐτυχός για πάντα εδω... Νά ήταν τουλάχιστον καθαρό... Προσπάθησε να τ'α ταχτοποιήσει λίγο, 'Ανταίωνα... Βάλε να τ'ο καθαρίσουν όσο τ'ο δυνατόν καλύτερα. Και πλήρωσε ότι θά χρειασιθί...

Κι' ο Τζιλ, αφού γεμάτισε βιαστικά, διευθύνθηκε προς τ'ο σπίτι τών Νεράλντι.

Βρήκε την πόρτα μισάνοιχτη, την έσπρωξε και μπήκε μέσα. Μέσα στη μικρή σάλλα, ή μίστρες Σμήτον, ή κυρία συνουδής της εξεστέλης του προγεμιάζει κι' αναστάναζε συγχρόνως δυνατά.

--Πώς; Συνήλαθε λοιπόν κίολας; τή ρώτησε ο Τζιλ έκπληκτος, καθώς τή χαιρετούσε.

"Ενας μορφασμός ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο τής 'Αγγιλιάς, καθώς απαντούσε:

--'Οχι, υποφέρω ακόμα περισσότερο... Μά ή μίς Μάττυ θέλησε να σηκωθώ... Είπε πως δέν υπάρχει λόγος να χουζουρεύω κι' ότι πρέπει να την περιποιηθώ!

--Περφωμια! ψιθύρισε ειρωνικά ο Τζιλ. 'Ο χειροδύρος ήρθε;

--Ναι, ήρθε πολύ άργα τή νύχτα. Είπε πως τ'ο κάταγμα εινε σοβαρό κι' ότι δέν μπορεί να επιτρέψη τή μετακίνηση τής μίς πριν από ένα μήνα. Έκανε, ό,τι χρειαζόταν και ή μίς Μάττυ σήμασε πολύ θαρραλέα...

--'Ω! ναι, έχει θάρρος όταν θέλει... Και πως άκουσε τήν άπόφαση του γιατρού, που τήν καταδικάζει να μείνη ένα μήνα εδω;

--Μου είπε μόνο: "Θά σου υπαγορεύσω αύριο τόν κατάλογο τών αντικειμένων, τ'ο όποια πρέπει να μου σταλούν εδω για να διασκεδάσω λίγο. "Ετσι θ' αλλάξω και λίγο ζωή και θά ξεκουραστώ... Βαρέθηκα πειά τήν κοσμική ζωή, τ'α ταξείδια και τ'α σπόρτ...

"Η ειρωνική πτυχή που ήτανε πάντα στα χείλη του Τζιλ, τονίστηκε ακόμα περισσότερο.

Γνώριζε καλά τήν εξεστέλη του και ήξερε ότι ή αδίστακτη άλλαγή άπασχολήσεων και όριζόντων, άποτελούσε πάντα τ'ο φόντο τής υπ'άρκειας του χαϊδεμένου αυτού παιδιού, που είχε άνασταψη χωρίς πίστι, χωρίς ήθική καθοδήγηση, χωρίς όριωμένο σκοπό στη ζωή, εκτός από τις ίδιες τής τις άπολαύσεις με κάθε θυσία.

--Τόσο τ'ο καλύτερο, άν παίρνει τ'α πράγματα έτσι! είπε. Μπορώ ν' ανέχω να τή δω;

--Κοιμάται αυτή τή στιγμή, κύριε, γιατί δέν κοιμήθηκε καθόλου τή νύχτα.

--Τότε θά ξαναγυρίσω άργότερα... Ξέρετε, μίστρες Σμήτον, άν ο κ. Νεράλντι είν' εδω;

--Τόν είδα, κύριε υποκόμο, να κατεβαίνει πρό πένης λεπτών στον κήπο... Φαίνεται λαμπρός άνθρωπος... Κι' ή έγγυνη του εινε μια κοπέλλα τόσο γοητευτική και τόσο ώραία!... Είπε ή 'Αγγιλιά μ' ένα τόνο γεμάτο ένθουσιώδη θαυμασμό.

--Θά πάω να τόν βρω στον κήπο, γιατί πρέπει να κανονιστώ μαζί του, αφού ή Μάττυ εινε άναγκασμένη να μείνη εδω... Θέλει να φέρη τήν καμαριέρα τής και δέν ξέρω άν οι οικοδεσπότες έχουν μέρος για να τή φιλοξενήσουν κι' αυτή.

--Εινε τόσο άπαιτητική ή μίς Μάττυ! είπε ανασταναζοντας ή μίστρες Σμήτον. Θύμισσε κίολας σήμερα τ'ο πρωί, γιατί τ'ο τσάι, καθώς ήθε, ήταν άπαισιον. Δέν είχε θέβαια τ'ο άρωμα του τσαγιού, που έχει συνήθεισε να πίνη, μά ήταν πολύ καλό. Στενοχωρήθηκε μάλιστα πολύ ή σινοριόνα Κλάρα, άκούοντας τ'α παραπάνω τής μίς.

'Ο Τζιλ κατασφύρισε και είπε θυμωμένα:

--Πώς; Τόλμησε να παρανοηθή ότι σινοριόνα τήν ίδια;... Σ' αυτή τή νέα κόρη, που τή δέχτηκε με τόσο καλωσύνη, που τήν περιποιηθηκε χέες και που στερήθηκε πρόσ χάριν τής κί-

μαρής τής;... Αυτό εινε έξω φρενών!... Θά τής κάνω αυστηρές παρατηρήσεις.

--Προς Θεού, κύριε υποκόμο, μην τής πητε ότι σ'ας μίλησα έ-γώ γι' αυτό! φώναξε ή μίστρες Σμήτον με τρώμο.

--'Οχι, όχι, σεν θα τής τ'ο πώ... Μη φοβάστε... Ίδρευουάρ, μίστρες Σμήτον... Πάω να βρω τ'ο σινορ Νεράλντι.

Βγήκε από μια τζαμπορτα και βρέθηκε στον κήπο, που μοσκοβολούσε από τ'ο μευσιτικό άρωμα τών ρόδων.

Στ'ήν τυχή, πήρε ένα στενω μονοπάτι, που τ'ο Ισκιωιαν τ'α πυκνά φυλλώματα τών γέρικων δέντρων. "Όταν έρτασε στην άκρη αυτού τ'ο μονοπατιου, είδε μπροστά του ένα ζυλινο περιφωγισμα, όπου φτεροκοπούσαν αδιαφορα πουλερικά.

"'Αναμέσα τους στεκόταν ή Κλάρα, κρατώντας ένα καλάθι γεμάτο σπόρους. Τους σκόρπιζε γύρω τής με κινήσεις τών όποιων ή λεπτή χάρις έκανε έντύπωση στο Τζιλ, όπως επίσης τ'ο έκανε έντύπωση και ή πραγματικά άριστοκρατική ευγένεια, που αύφωιωνε τήν υπέρκοχη ωμορφία τής νεαρής αυτής χωρικής.

'Ο Τζιλ δέν είχε όψ' ακόμα τήν Κλάρα, παρα μόνο πολύ σοβαρή ή θυμωμένη. "Εκείνη τή στιγμή χαμογελούσε, ενώ συγχρόνως μιλούσε στα πουλερικά με ή μελωδική 'Ιταλική γλώσσα, στην όποια ό τόσο διαγυής τόνος τής φωνής τής εδινε μια καινούργια γοητεία. Τού φανηκε έτσι πιο νέα και πιο θελκτική άκόμα, κάτω άπ' τ'ο μεγάλο φθινό καπέλλο τής, που άφησε μερικώς άχτινες τ'ο ήλιου να παίζουν πάνω στη χρυσή τής κόμη, με τις τόσο ζωπρές άποχρώσεις και στο έξίστιο πρόσωπό τής.

"Η Κλάρα σήκωσε έξαφνα τ'α μάτια τής και τον είδε 'Αμέσως τ'ο χαμόγελο έσβυσε άπ' τ'α χείλη τής, τ'ο πρόσωπό τής κοκκίνισε λίγο κι' έγινε πολύ ψυχρό, ενώ τ'ο καλάθι έπεσε στο χέρι τής.

'Ο Τζιλ έκανε μερικά βήματα προς τ'ο μέρος τής και αποκαλούσθηκε.

--Συγχωρήστε με, σινοριόνα, είπε. Έψαχνα να βρω τόν σινορ Νεράλντι, για τόν όποιο ή μίς Σμήτον μου είπε ότι βρισκόταν στον κήπο.

--Τι πράγματι, σινορέ, να τόν βρητε στην άκρη αυτού τ'ο μονοπατιου.

--Σας ευχαριστώ, σινοριόνα.

Ετοιμασιαν ν' αποακρουσθή, όταν ή Κλάρα, κάνοντας μια φανερή προσπάθεια στο. εαυτο τής, τον ρώτησε ψυχρά:

--Πως παει ή πληγή σας, σινορέ.

--'Ουτε κι' εγώ σεν ξέρω... Εινε όπως τήν άφησατε χτες...

--Θα έπρεπε να πάτε στο δόκτορα Λεράο για να σας τήν καθαρίσει... Μείνει κοντα στο παιδοχείο... Θα εινε ευκολο για σας...

'Ο Τζιλ, κάνοντας ακόμα μερικά βήματα μπροστά, τήρησε ή ακούμπησε σ' ένα από τα κηλα του περιφωγισματος τών πουλερικών.

--'Ασφαώς, είπε, είχα οικηο χτες, όταν είπα στον παιπού σας ότι μνησικακέιτε έναντιον μου, παρα τήν ύπόσχεση σας...

Η Κλάρα κοκκίνισε λίγο, βλέποντας τ'ο έλαφρο ειρωνικό βλέμμα του και απάντησε:

--Μα Σχ... Δέν μνησικακέιτε έναντιον σας... 'Απατάστε...

--'Ω! κατόλου! "Αν δέν μνησικακούσατε, δέν θά με παραπέτατε τώρα σ' αυτόν τον καλό δόκτορα, μά θά εξακολουθούσατε συμπενητικά τήν περιποίηση τού τραυματος μου, την όποια τόσο καλα αρχιζατε χτες.

--Δέν έκανα καλά; είπε ή Κλάρα. "Επρεπε ν' άφησω τ'ο γιατρό να σας περιποιηθί.

--'Α! Βλεπετε λοιπόν!... Έξακολουθετε να είσθε θυμωμένη μαζί μου... Μά είσθε τρομερα ευστήθη, σινοριόνα... 'Η μπορω να κανω για να επιτυχί τή συνάντη σας;

Μιλούσε με τόνο μισοθλιμμενο, μισοσαρκαστικό, κυττάζοντας συγχρόνως τήν Κλάρα μ' ένα χαμόγελο ειρωνικό τών πουλερικών.

--Σας συγχώρησα, τ'ο απάντησε με μια περήφανη άνοιπομνησια. Μά εινε προτιμώτερο να περιποιηθί ο γιατρός τήν πληγή σας.

--Εγώ όμως δέν τόν θέλω καθόλου τ'ο γιατρό σας!... Τόσο τ'ο χειρότερο, αν παρουσιασθί καμια έπιποκή στην πληγή μου! 'Η ύπευθυνη θα είσθε σεις!...

"Η Κλάρα γύρισε άλλου τ'ο κεφάλι τής κι' ή κίνηση τής αυτή σήμαινε καθαρά: «'Όπως θέλετε!»

Μά σ'τα μάτια του Τζιλ πενούσε τώρα μια λάμψη που ανήγγελλε τή θελούη του να παλαιάγη έναντιον τής περηφάνιας αυτής νεάς.

--Είστε άδυσώπητη, σινοριόνα... Βλέπω ότι θά είστα πάντα θυμωμένη μαζί μου κι' επειδή αυτό μου εινε πολύ δυσάρεστο, άποφασισα να φύγω από τ'ο Μενάφι, χωρίς καν να περιμένω να 'ρθί ο κ. ντε Κομπέρ.

--'Ο κύριος ντε Κομπέρ! τράυλισε ή Κλάρα, ή όποια έγινε άμέσως κατάχλωμη κι' άφησε να τής ξεφύρη τ'ο καλάθι τής από τ'α χέρια.

--Ναι, ε κ. ντε Κομπέρ, ξανασίπε ο Τζιλ. Εινε εξεστέλης μου

—Περφωμια! είπε ειρωνικά ο Τζιλ. 'Ο χειροδύρος ήρθε;

καί πατέρας τής Μάττυ... Μά γιατί αυτό τό δνομα σός τάραξε τόσο :

— Η Κλάρα δίστασε μιά στιγμή, έπειτα, χωρίς ν' άπαντήση στην ερώτησι του Τζιλ, ρώτησε με φωνή πού έτρεπε λίγο :

— Ποιό είνε τό μικρό δνομα του έξαδέλφου σας, σινιόρε ;

— Ονομάζεται Φραγκίσκος.

— Φραγκίσκος! Έκανε ή Κλάρα, πού είνε ακόμα πιό χλωμή. Φραγκίσκος ντε Κομπέρ!... Ναι, είν' αυτός!... Αυτός!...

— Τόν έξερετε; ρώτησε ό Τζιλ ντε Σέμπρ, ό όποιος κύταζε με τήν μεγαλύτερη έκπληξι τό άλλοιωμένο πρόσωπο τής νέας.

— Όχι... και δέν έχω καμμία έπιθυμία νά τόν γνωρίσω, άν και είνε πατέρας μου, άπάντησε ή Κλάρα με τόνο σκληρό.

— Ο Τζιλ άναπήδησε άπ' τήν κατάπληξι του και ξαναείπε :

— Πατέρας σας!...

— Φαίνεται πώς άπέκρυψε παντού τό γάμο του άπό τούς συγγενείς του! είπε ή Κλάρα με μιά πικρή ειρωνεία. Κι' ό θάνατος τής φτωχής μητέρας μου του ήρθε άπάνω στην ώρα κι' έτσι μόρεσε νά ξαναπατηρευτή γρήγορα, γιατί, άν κρίνω άπό τήν ηλικία πού έχει ή μίς Μάττυ, δέν περιεμε και πολύ γιά νά κάνη τό δεύτερο γάμο του...

— Ό! γιά τούτά τά άγνωστα έντελέξι! είπε ό Τζιλ, πού φαίνονταν πώς τάχε χάσει κάπως. Μά δέν ένδιαφέρεται γιά σας ;

— Όχι, έντυχώς! Γιατί ποιά αίσθηματα θέλετε νά έχω γι' αυτόν τόν πατέρα πού έγκατέλειψε ή τγαγή μου μητέρα έξη μήνες μετά τό γάμο τους, και δέν ζήτησε ποτέ πληροφορίες γιά τήν κόρη του ;...

— Άληθεια, είπε ό Τζιλ, δέν θά φανταζόμουν ποτέ τόν έξάδελφό μου Φραγκίσκο Ικανό!...

— Ένα μικρό σαρκαστικό γέλιο τόν δέκοψε...

— Ό! Είνε φανερό πώς μοιάζει με πολλούς άλλους άνδρες!... Ο Τζιλ τήν κύτταξε ξαναειπών :

— Πώς τό λέτε αυτό!... Νοιώθετε στ' άληθεια τόση δυσπιστία άπάναντι τών δυστυχισμένων άνδρων ;

Τό βλέμμα τής Κλάρας εύθύ και πολύ σοφάρό, προσήλωτο έπάνω του.

— Γιατί νά σάς κρύψω ότι από τότε πού έμαθα ή δυστυχία τής μητέρας μου, ήτχη τήν άπόφασι νά δυσπιστώ πρós όλους τούς άνδρες και πρós πάνταν σ' αυτούς πού άνήκουν στην κοινωνική τάξι του πατέρα μου ;

— Ο κ. ντε Σέμπρ άπόμεινε γιά μιά στιγμή μπερδεμένος—αυτός, ό άνθρωπος πού εύρισκε πάντοτε μιά πνευματώδη ή δηκτική άπάντησι και πού είχε τή φήμη πώς δέν τά έχανε ποτέ, σέ όποιαδήποτε περίπτωση.

Τέλος άπάντησε, προσπαθώντας νά ξαναπαρή τό συνηθισμένο ειρωνικό του τόνο :

— Ξερετε όμως ότι αυτό πού λέτε, είνε τρομερό γιά μένα ; "Ετσι, ό,τι κι' άν σας πώ, θά τό θεωρήσετε ψέμμα... κι' αυτό άπόλυστατα, γιατί άνήκω στην κατηγορία τών άνδρων... Τώρα εξηγώ ή δυσπιστία σας!... Μά άκούστε με!... Προηγούμενος όμως έπιτρέψατέ μου νά μη στέκομαι τόσο μακριά...

Και χωρίς νά περιμένη άπάντησι, ό Τζιλ έσπρωξε τήν μικρή κιγκλιδοπόρτα και μπήκε μέσα στό περίφραγμα, όπου ή είσοδος του έκανε τό πουλερικά νά φερούσινον ένδω κι' εκεί!...

— Αφού είμαι έξάδελφός σας, δώστε μου μερικά προνόμια! είπε, βλέποντας νά μαζεύονται τά ώρασια χρυσά φρούδια τής.

— Έξάδελφός μου!... Έξάδελφός μίσε χωρική!... Άφήστε τα αυτά!... "Ισως είσθε έξαδέλφος μου όσο βρισκόσαστε ένδω, μά μόλις φύγετε, θά σπεύσετε ν' άρνηθήτε αυτή ή συγγένεια...

Μίλοσατε άπότομα, κυττάζοντας τό Τζιλ με τά ύπερόχα μάτια τής, μέσα στό όποια ή περηφάνεια μπερδεύονταν με κάποια περιπόνησι.

— Ποιό τό ξερετε αυτό ; ρώτησε ή Τζιλ. Άπεναντίας, ίσως νά νοιώθω περηφάνεια, γιατί είμαι έξάδελφός σας.

— Έπιτρέψατέ μου νά σας πώ ότι άμφιβάλλω πολύ.

— Ο Τζιλ γέλασε ειρωνικά και είπε :

— Φυσικά!... Στη στιγμή πού τά λόγια αυτά βγαίνουν άπό τό στόμα ενός άνδρός!... Μά φαντάζεσθε, σινιόρινα, ότι έχω τή δυστυχία νά νοιώθω πρós τίς γυναίκες μιά δυσπιστία άνάλογη πρós αυτήν με τήν όποια τιμάτε τό φύλο μου... Όχι... μάλλον μάλλον περιπόνησι... Βλέπετε, συγγαίκο πολύ στόν καλό κόσμο και, με τήν ιδιότητά μου ός δραματικό συγγραφέως, βρισκομαι σέ συνεχείς σχέσεις με πολλές γυναίκες προσωπικότητες...

— Έ, λοιπόν, έταν τίς σπουδάξω τό μόνο πού άνακαλύπτω σ' αυτές, είν' ένα αξιοσημείωτο κενό, μιά κοκατεριά άνύπνη ή μιά τρελή περηφάνεια. Αυτές είνε ή γυναίκες

— Η Κλάρα έκανε μιά κίνησι διαμαρτυρίας και είπε :

— Ό!... Όχι όλες! Δέν έννοείτε μ' αυτά πού λέτε τίς σοφές γυναίκες, τίς χριστιανές, πού είνε αξίες αυτού του άνόματου και άσφαλώς άπ' αυτές θά ύπάρχουν άρκετές στη χώρα σας.

— Μά γιατί θέλετε νά τό πιστέψω, σινιόρινα, αφού σεις καταδικάσετε όλους τούς άνδρες, χωρίς εξαίρεσι ; Κάνω ό,τι κάνετε και σεις. Αυτό είνε όλο.

— Δέν σας είπα ένα τέτοιο πράγμα. Άσφαλώς ύπάρχουν και άνδρες με καρδιά τίμια και καλή.

— Δέν πιστεύω νά μου κάνετε τήν τιμή, νά με συγκαταλέγετε μεταξύ αυτών... Σταθήτε, άς υποθέσουμε ότι ρωτάτε κάποιον γνωστό μου στό Παρισι : «Τι ίδέα έχετε γιά τόν Τζιλ ντε Σέμπρ;»

— Έ, λοιπόν, θά σας άπάντηση : «Ο Τζιλ ντε Σέμπρ άπιστος, Ξερεί νά χρησιμοποιήση σκληρά τήν ειρωνεία και δέν ξερεί νά άρση όσο αυτός και χρησιμοποιεί τό χάρισμα του αυτό, γιά νά σπουδάξη τούς άλλους, γιά νά ξερευνή με τό υστερί του καρδίας και έγκεφάλου. Φαίνεται ιδιότροπος, γιατί, μόλις τελειώσει ή σπουδή του αυτή, δέν ένδιαφέρεται πειά γιά κείνους πού, γοητευμένοι μαζί του, νόμισαν γιά μιά στιγμή, πώς είχαν κατακτήσι ή φίλια του. Είνε σκεπτικιστής, μπλάξέ, άπιστος, Ξερεί νά χρησιμοποιήση σκληρά τήν ειρωνεία και δέν άγνοεί ότι όλα έπιτρέπονται σ' έναν άνθρωπο ένδοξό, όπως αυτός...» Άληθεια, όλα αυτά πού θά σας πούν, δέν είνε και τόσο καθουραστικά ;...

Χαμογέλασε έλαφρά και ειρωνικά, καθώς άντίκρουσε τό εξαφασμένο και λίγο τρομαγμένο βλέμμα τής Κλάρας.

— Μην τρομάζετέ! Άκούστε : Αυτό τό τέρας—γιατί έτσι, χωρίς άλλο, θά φαίνομαι στό μάτια σας—έχει μιά άρετη, πού θά μπορούσαν νά σας τήν πιστοποιήσουν οι φίλοι του. Και φίλοι του άξιοι του τίτλου αυτού, είνε δύο μόνο : Ό ένας είνε ένας νεαρός σοφός, άσύτηρός και σιωπηλός κι' ό άλλος ένας γέρο καλλιτεχνης ογδόντα χρόνων, ό όποιος με φωνάζει : «Μικρό μου παιδί». Κι' οι δύο λοιπόν θά σας πούν : «Ο Τζιλ ντε Σέμπρ δέν έπρόδωσε ποτέ τήν έμπιστοσύνη τών φίλων του...» Συγχωρήστε πού φαίνομαι σάν νά περηφανεύομαι.

Δέν έχω, παρά μόνο αυτή ή μικρή άρετη. Κι' άν σας τή φανερώσω, τό έκανα γιά νά σας δείξω πόσο αξιοκατάκριτη πού φαίνεται ή πράξι του Φραγκίσκου ντε Κομπέρ, τού πατέρα σας, πού έγκατέλειψε όχι άπλάς ένα φίλο αλλά ή σύζυγό του, πού τόν ελάτρευε και τού είχε έμπιστευτή τά πάντα... Τό έκανα γιά νά σας δείξω πώς δέν πρέπει νά φοβόσθε, ότι ό έξάδελφός σας θά σας άπαρηνήθι μιά μέρα, άν θελήσετε νά τού χαρίσετε τή φίλια σας.

Κάθε ίχνος ειρωνείας είχε εξαφανιστή άπό τό πρόσωπο τού Τζιλ. Τό σοφάρό βλέμμα του δέν άφνησε τό πρόσωπο τής Κλάρας, ή όποια στην άρχή τόν κύτταζε με έκπληξι και κατόπιν με συγκίνησι.

—...Σας ζητώ πολλά ίσως, έ ; έξακολούθησε ό Τζιλ. Γιατί είμαι βέβαιος ότι μιά φίλια σάν τή δική σας, θά είνε έξαιρετικά πολύτιμη και σταθερή.

— Πώς τό ξερετε αυτό ;

— Γιατί σας γνώρισα κιόλας, άπάντησε γαλήνια ό Τζιλ.

— Με είδατε τρεις φορές και με γνώρισατε κιόλας! Έκανε έκπληκτη ή Κλάρα. Όμοιολογώ ότι έγώ δέν είμαι τόσο δυνατή ψυχολόγος κι' έπιφύλασσομαι ός πρós τήν κρίσι πού πρέπει νά κάνω γιά σας.

— Ο Τζιλ, ξαναπαίρνοντας τό σαρκαστικό του ύφος, άπάντησε.

— Έχετε δικη, γιατί, στό κάτω-κάτω, μπορεί νά είμαι κι' ό χειρότερος παληάνθρωπος. Μελετήστε με λοιπόν, έξαδέλφη μου, κι' όταν βεβαιωθήτε γιά τήν ειλικρινείά μου άπάναντι σας, με είδοποιείτε

— Η Κλάρα έκανε μιά κίνησι νευρική και είπε :

— Μή με λέτε έξαδέλφη σας. Δέν έχω καμμία έπιθυμία νά διεκδιώσω τό συγγενικό αυτό θεσμό και πρós πάνταν θέλω νά μη μάθω «έκεινη» ότι είμαι άδελφή τής...

— Και με τό δάκτυλό τής έδειξε τό παράθυρο στό δωμάτιο, ό-που άναπαύονταν ή Μάττυ.

— Σας είνε αντίπαθητική, έ ; ρώτησε ό Τζιλ.

— Η Κλάρα κοκκίνησε λίγο και άπάντησε :

— Δέν μπορώ νά τό άρνηθώ, σινιόρε. Βέβαια ός χριστιανή, είμαι πρóbηθη νά κάνω τά πάντα γι' αυτήν, μά αισθανόμαι ότι ή-θικώς όλα μάς χωρίζουν. Δέν ξερω μάλιστα, γιατί φαντάζομαι ότι με άποστράσθηκε άπό τήν πρώτη στιγμή πού με είδε.

— Αυτό είνε βέβαια! είπε ό Τζιλ, χαμογελώντας ειρωνικά.

— Μά γιατί! Πήγαινα πρός αυτήν μ' όλη μου τήν καρδιά, πρóbηθη νά κείνη ό,τι μπορούσώ, γιά νά τήν περιποιηθώ.

— Άσφαλώς! Μά δέν προσέξατε, ότι ή Μάττυ είνε μάλλον άσχημη και δέν καταλάθατε ότι, με τή πρώτη ματιά πού σας έβριξε, άρχισε νά σας ζηλεύει ; Μισεί όλες τίς ώραιές, κι' άπλάς χαριτωμένες γυναίκες. Φταγή Μάττυ... Είνε μιά αξιοσημείωτη φύσι! έπρόσθεσε με μιά περιφρονήτική κίνησι τών ώμων του.

— Ίσως, είπε ή Κλάρα, νά μην προσπάθησαν καθόλου νά τή διορθώσουν κατά ή διάρκεια τής άνατροφής τής. (Άκολουθεί)

